

Ej, a veš

Posebna izdaja, 9. december 2010, OŠ Dravlje

OŠ Dravlje praznuje 30 let

Učiteljice, ki že 30 let gulijo iste
šolske klopi

Intervju z ravnateljico

Tudi k nam je not padu

Lado Bizovičar

Naša mala princeska Lina

Bili so naši učenci

ČAR ŠOLE

Učenci, starši in učitelji sprejemamo šolo drugače, vsak s svojega zornega kota, ki se skozi leta šolanja spreminja. Tisto, kar je najpomembnejše, pa ostaja in nam je vsem skupno. To je potreba po kvalitetnem delu, saj le to prinaša resnično zadovoljstvo.

Do cilja ponavadi ni bližnjic. Vsako leto septembra se je treba podati na pot s polno mero prizadevnosti, vztrajnosti in potrpežljivosti. Ob zaključku šolskega leta pa je zadovoljstvo toliko večje, saj takrat žanjemo sadove svojega dela in trud je poplačan.

V življenju posameznika je 30 let dolgo obdobje, saj iz majcenega dekliča in fantiča zraste mama in ata. V delovanju šole pa se v tem času zgodi mnogo sprememb. Vsa ta leta pa je rdeča

nit našega delovanja vizija, da omogočamo vsakemu posamezniku kar najboljše možnosti za razvoj. Zato pa so potrebni sinergija, ki je med nami, pozitivna naravnost in kvalitetni odnosi v kolektivu, saj se to še kako odraža na uspehu učencev ter reševanju različnih problemov.

Prijeten je občutek, ko po toliko letih srečujemo naše bivše učence, med njimi tudi v slovenski javnosti dobro uveljavljene. Nekatero spremljamo tudi skozi daljše življenjsko obdobje, ko prihajajo v šolo že s svojim naraščanjem. Ob takšnih srečanjih nam je vsem toplo pri srcu.

Če se ozrem nazaj na prehojeno pot, dolgo 30 let, najprej zagledam pred sabo množico znanih obrazov, ki so ves ta čas prihajali, odhajali in ostajali na OŠ Dravljje. Ko vsi ti obrazi valovijo pred mojimi očmi, se počasi sprehajam od leta do leta in na dan mi privrejo spomini. Predvsem lepi, enkratni in nepovnljivi.

Vsako leto je bilo drugačno, kljub skrbnemu načrtovanju včasih nepredvidljivo, polno novosti in presenečenj. Vse te spremembe skrivajo v sebi vznemirljiv čar šole. Doživeti 30 let obstoja je res nekaj enkratnega.

RAVNATELJICA: ERNA ČIBEJ

KAZALO

ČAR ŠOLE	1
INTERVJU Z RAVNATELJICO	1
BILI SO NAŠI UČENCI	2
Dominik S. Černjak	2
Uroš Pavasovič	2
Andrej Vilhar	3
UČITELJICE; KI ŽE 30 LET	3
GULIJO ISTE ŠOLSKE KLOPI	4
ŠOLA NEKOČ	5
ŠOLA DANES	6
KAJ VSE SE PRI NAS DOGAJA	7
OTROŠKI KOTIČEK	8
NAŠA MALA PRINCESKA LINA	9
TUDI K NAM JE NOT PADU	10

Odgovorna urednica: Lidija Rupnik • Člani uredništva: Gregor Pečaver, Dajana Janjič, Špela Bizjak, Eva Medle Rupnik, Aldijana Mešanović, Emilia Kelbič, Katja Gornik, Petja Kos, Primož Piršič, Jure Lesar, Jaka Lebar, Anita Bašanović, Daša Turšič, Tjaša Blažič, Luka Kosi Pajek • Lektoriranje: Lidija Rupnik • Oblikovanje: Jure Stušek • Spletna stran: www.osdravljje.si • Elektronski naslov: ejaves@gmail.com

INTERVJU Z RAVNATELJICO

1.C 1988

Koliko časa ste že na šoli in ali ste bili že od samega začetka tu zaposleni kot ravnateljica?

Na šoli sem že skoraj od samega začetka, prišla sem leto kasneje, ko se je šola ustanovila, kar pomeni že kar 29 let. Tu pa nisem bila

sprva zaposlena kot ravnateljica, več let sem bila učiteljica v 1., 2. in 3. razredu.

Kateri je bil najlepši dogodek, ki ste ga preživeli na tej šoli?

Ah, veliko dogodkov se nabere v

vseh teh letih. Zmeraj mi je pa bil najlepši in še zmeraj mi bo prvi šolski dan, saj sem se že kot učiteljica veselila srečanja s prvošolčki.

Katerega dogodka oz. prireditve se najraje udeležite na šoli?

Rada se udeležim vseh dogodkov še posebej pa tistih, kjer nastopajo učenci. Najbolj se pa veselim koncerta pevskega zbora, saj njih najraje poslušam.

Kateri je vaš najljubši prostor na šoli in zakaj?

Nimam prav posebnega prostora, ki bi ga lahko določila. Seveda pa sem rada v zbornici, saj je tam veliko učiteljev, s katerimi lahko poklepetam (ni pa mi všeč prazen prostor).

Ali ste zadovoljni s šolo, kakršna

je, ali bi mogoče kaj spremenili?

S šolo kot samo sem sicer zadovoljna, vsekakor bi jo pa polepšala, če bi bilo to denarno zmožno. In če bi bilo to možno, bi začela kar s knjižnico, v kateri bi uredila prav poseben bralni kotiček.

Kakšni so vaši načrti za prihodnost šole?

Najbolj si želim, da bi učenci z veseljem hodili v šolo in da bi se veliko naučili.

Osebnostno pa si želim, da bi morda skupaj s četrtno skupnostjo uredili igrišče, kjer bi se lahko igrali vsi Draveljčani.

DAJANA JANJIČ IN ANITA BAŠANOVIČ

BILI SO NAŠI UČENCI

Dominik S. Černjak

Letos je 30. obletnica šole, zato sem se odločila, da bom intervjuvala Dominika S. Černjaka, ki je bil prva generacija petih razredov na OŠ Dravlje. Sedaj je po poklicu uspešen univerzitetni diplomirani pravnik, ki se ukvarja s kreiranjem nepozabnih doživetij mladim. Je predsednik Turistične zveze Slovenije, ustanovil pa je tudi agencijo za mlade, Collegium Mondial Travel d.o.o. Intervjuvala sem ga kar preko e-maila in z veliko mero prijaznosti in veselja mi je odgovoril na zastavljena vprašanja.

Kateri je bil vaš najljubši dogodek, ki se vam je pripetil na šoli?

Nepozabnih spominov je kopica, saj smo popoldneve in prosti čas preživljali na ploščadih in zelenicah okoli šole, se na šolskem hribu cele zime smučali in kepali ter poleti ure in ure prebili pod šolskimi koši v igranju košarke. Eden lepših spominov je moje prvo dežuranje na šoli, ki sem si ga zapomnil predvsem po tem, da sem bil tisti dan povabljen prvič v kino v dvoje.

Kateri je bil vaš najljubši predmet?

Bila sta dva. Zemljepis in zgodovina.

Kateri je bil vaš najljubši učitelj in zakaj?

Milena Grubelnik; vedno je znala zanimivo podajati učno snov in kljub temu da je veljala za strogo učiteljico, se je vedno potegnila za učence, če smo kaj navihane-ga ušpičili med mladostno razigranostjo. Tudi zame.

Kakšno je bilo vzdušje na šoli in kakšna je bila šola?

Šola je bila nova, moderna, mogočna in radovedno smo spremljali že njeno gradnjo, ki je potekala isti čas kot gradnja današnje obvoznice. Ob vselitvi smo bili na šolo zelo ponosni, saj smo bili prva generacija petih razredov.

Kaj bi zaželeli naši šoli za 30. obletnico?

Da še naprej ostane šola s tako dobrim slovesom; slovesom dobrih učnih pogojev, odličnih učiteljev, ki jih vodi odlična ravnateljica ga. Erna Čibej in seveda krasnih učencev in učenk. Na naslednjih 30 uspešnih let ter polno šolo razigranih učencev.

ŠPELA BIZJAK

Uroš Pavasovič

Uroš Pavasovič dela kot arhitekt in industrijski oblikovalec za več slovenskih in avstrijskih podjetij. Eden njegovih najpomembnejših projektov je projekt avtomobila Fiat Scratch.

Kdaj ste začeli in kdaj ste končali obiskovati OŠ Dravlje?

OŠ Dravlje sem obiskoval med letoma 1982 in 1989.

Ali vam je ostal v spominu kakšen poseben ali zabaven dogodek iz šolskih dni?

V prvem razredu smo se med odmorom lovili po razredu in jaz sem se z glavo zaletel v rob mize. Še zdaj se spomnim, kako je sošolka zakričala, ko je videla kri. Šolski psiholog me je v starem Citroenu Diani peljal na urgenco, kjer so mi povili glavo, medtem pa je celi šoli odpadla ena ura pouka, saj so namesto tega predavali o varnosti. Zdaj se zdi dogodek zabaven, lahko bi bil pa bolj resen, saj mi je ostala samo manjša brazgotina nad očesom. Opozorilo pa še vedno velja – ne se loviti po razredu!

Ali se kakšnega učitelja še posebej spomnite in zakaj?

Se posebej se spomnim našega razrednika, Stojana Možine, saj je bil hkrati strog, pravičen in spodbujajoč učitelj. Še vedno se nam pridruži na obletnicah, ki smo jih začeli prirejati pred tremi leti.

Se mogoče spomnite, koliko vas je bilo v razredu?

V razredu nas je bilo čez 30.

Kaj delate zdaj, oziroma s kakšnim poklicem se ukvarjate?

Ukvarjam se predvsem z oblikovanjem jaht kakor tudi z oblikovanjem avtov, interierjev in z arhitekturo. Živim pa v Londonu.

Kaj je vaš največji uspeh?

Največji uspeh je verjetno oblikovanje avta, ki je bil razstavljen na detroitskem avtomobilskem salonu in v Muzeju sodobne in moderne umetnosti v Roveretu.

Ali imate še stike s sošolci?

Pred 3 leti smo začeli prirejati obletnice, saj je že celih 20 let, odkar smo zapustili OŠ Dravlje. Ponavadi naredimo piknik in igramo odbojko in se dobimo v skoraj polnem številu. S tremi najboljšimi prijatelji iz osnovne šole smo še vedno najboljši prijatelji in se redno dobivamo, čeprav živim v tujini.

V kakšnem spominu vam je ostala šola?

Predvsem imam v spominu, da je bila šola velika in da je bilo veliko učencev, vendar slišim, da je sedaj učencev manj.

Kaj bi zaželeli šoli ob 30. obletnici?

Za 30. obletnico vam želim, da bodo postali učenci OŠ Dravlje uspešni izumitelji, umetniki, predsedniki, športniki in da jim bo šolanje uspelo uresničiti sanje, kakršne koli te so.

EMILIA KELBIČ

URBY

FIAT SCRATCH

Andrej Vilhar

Letos je minilo že 24 let, odkar sem prvič sedel v šolske klopi OŠ Milana Mravljeta, današnje OŠ Dravlje. Bil sem vznemirjen in navdušen, poln pričakovanj. Sprejela nas je Jožica Krese, ki mi je kasneje ostala v spominu kot ena izmed najboljših 'tovarišic'. Tudi v višjih razredih sem imel same dobre učiteljice in učitelje, z razredničarko Magdaleno Glavač na čelu, ki so nas veliko naučili, hkrati pa je bilo vzdušje prijateljsko in sproščeno, kot bi bila šola moj drugi dom. Bili smo kot velika srečna družina. Spomnim se krasnega vzdušja ob šolskih proslavah in veselega druženja ob športnih dnevih ter ekskurzijah. Spomnim se končnih izletov, kjer smo se zabavali skupaj s starši in učitelji, kot bi bili naši vrstniki. Z veseljem se spominjam tudi vseh sošolk in sošolcev, s katerimi se še danes radi srečamo in obujamo spomine.

Pri pouku in pri obšolskih dejavnostih so učitelji zelo spodbujali našo kreativnost in pomagali, da smo razvijali svoje talente. V osmem razredu smo tako na primer s sošolci pod mentorstvom Lidije Rupnik in Matjaža Arčana posneli svoj lastni kratki film in se udeležili vseslovenskega tekmovanja v Kopru, kjer smo tudi zmagali. Nad reševanjem matematičnih in fizikalnih problemov sem se navdušil pri krožkih, ki jih je vodila Vesna Harej. (Pssst, še do danes ji nisem povedal, da sem 'skuril' nekaj kondenzatorjev.) Posebej zabavno je bilo celo gospodinjstvo, kjer smo špagete metali v mrzlo vodo (a ne, Tavčar?) in na koncu svoje umetnine tudi pojedli. Ter preživeli.

Po osnovni šoli sem se vpisal na gimnazijo in nato na fakulteto. Danes sem doktor elektrotehniških znanosti in delam kot raziskovalec na Inštitutu Jožef Stefan. Pred kratkim sem se vrnil z enoletnega podoktorskega izpopolnjevanja v Franciji. Z vsakodnevnimi izzivi se lažje soočam, ker sledim motu, ki sem se ga naučil prav v osnovnošolskih časih. V življenju vedno stremim k dobremu ravnotežju med delom in odgovornostjo na eni strani ter zabavo, prijatelji in družino na drugi. Hvala OŠ Dravlje, za to lekcijo!

Sem poročen in oče dveh čudovitih otrok. Sin bo naslednje leto postal prvošolček. Upam, da bodo tudi zanj osnovnošolska leta tako lepa in nepozabna, kot so bila moja. Osnovni šoli Dravlje pa želim, da še naprej uspešno goji svojo odlično tradicijo in da postane drugi dom čim večjemu številu mladih nadobudnežev!

UČITELJICE, KI ŽE 30 LET GULIJO ISTE ŠOLSKE KLOPI

Kako ste se odločili za poklic, ki ga opravljate?

MILENA GRUBELNIK KAMENŠEK:

Pravzaprav sem se odločila po naključju. Ko sem končala gimnazijo, me je zanimalo toliko stvari hkrati, da se sploh nisem mogla odločiti. Preden sem vpisala študij geografije in zgodovine, sem želela biti prevajalka. Mislim, da mnogi v poklicu pristanejo bolj naključno. Seveda je bilo to srečno naključje. Bilo bi mi zelo težko v službi, kjer se nič ne dogaja, kjer ni ljudi, kjer ni problemov in rešitev le teh. Imenitno je seveda, če ti je delo, ki ga opravljaš, všeč, tako kot je meni moje.

VIKICA HVALEC ZIBELNIK: Že kot otrok sem bila tovarišica medvedkom v svoji šoli, ki so imeli sedež v moji sobi. To je bila moja globoka otroška želja in imam zelo rada otroke. ALENKA MOLK: V Kočevju, kjer sem preživela svoje otroštvo, sem imela čudovite učiteljice in vzgojiteljice. Posebej se spominjam vzgojiteljice Silve. Pravzaprav sem se že v vrtcu odločila, da bom taka kot moja vzgojiteljica in se bom ukvarjala z otroki.

Zakaj ste se odločili učiti prav na naši šoli?

MILENA GRUBELNIK KAMENŠEK:

Pred tem sem bila že na dveh šolah. Ko so v Dravljah zgradili našo šolo, sem takoj dala prošnjo in upala, da bom sprejeta. Bolj kot moja odločitev za šolo je bila pomembna izbira prvega ravnatelja, gospoda Prančiča. Bilo je ogromno prošenj, tako da sem bila takrat navdušena, da sem sprejeta in se mi ne bo treba več voziti v službo. VIKICA HVALEC ZIBELNIK: V Dravljah so zgradili našo šolo. Še kot študentka, tik pred diplomo, sem si jo takoj ogledala ter spoznala zelo prijaznega ravnatelja, gospoda Prančiča. Ponudil mi je službo, ki sem jo z veseljem sprejela.

ALENKA MOLK: V začetku sem nekaj let poučevala na OŠ Valentina Vodnika. Ko se je zgradila nova šola v Dravljah, sem kot najmlajša učiteljica morala na novo šolo. Pravzaprav pa mi je bilo všeč, ker sem stanovala ob novi šoli. Ko sem spoznala še novega ravnatelja, gospoda Prančiča, pomočnico ravnatelja, gospo Grabenšek, in svoje mlade sodelavce in sodelavke, sem bila prav srečna, da sem učiteljica v OŠ Milana Mravljeta. Bili smo mladi, zagnani in najlepši daleč naokoli.

Kakšna pravila bi uvedli, če bi jih lahko?

MILENA GRUBELNIK KAMENŠEK:

Če bi imela privatno šolo, bi se lahko malo bolj »igrala« s svojimi pravili, tako pa so več ali manj enotna za vse šole. Gre bolj za to, ali obstoječa pravila vsi upoštevamo ali ne. Tu mislim tako na učitelje kot starše in seveda učence.

VIKICA HVALEC ZIBELNIK:

»Dunajsko šolo« nazaj.

ALENKA MOLK: Pravil ne bi spreminjala. S pravili, ki jih izvajamo na naši šoli, sem kar zadovoljna. Sem bolj pristaš šole brez pretirane prisile in mislim, da lepa beseda lepo mesto najde.

MILENA GRUBELNIK KAMENŠEK

ALENKA MOLK

VIKICA HVALEC ZIBELNIK

Kateri predmet najraje učite, ali pa bi ga?

MILENA GRUBELNIK KAMENŠEK:

Rada imam tudi zgodovino, včasih se mi zdi, da celo raje od geografije. A če prav premislim, so mi geografi bolj všeč, smo bolj dinamični, več potujemo, predmet se bolj spreminja. Rada imam dinamiko.

VIKICA HVALEC ZIBELNIK:

Rada poučujem vse predmete na razredni stopnji, najraje pa matematiko, ker je zelo dinamična.

ALENKA MOLK: Najraje opismenjujem. Učiti male otroke začetnega branja in pisanja mi je res v užitek. Ni lepšega, kot ob koncu šolskega leta videti, kako otroci samozavestno berejo in pišejo.

Ali so vam učenci kdaj pripravili kakšno presenečenje in kaj je to bilo?

MILENA GRUBELNIK KAMENŠEK:

Učenci kar naprej pripravljajo presenečenja, ne le pozitivna. A taka skušam hitro premleti in pozabiti. Mnogo več je prijetnih, takih, ki jih ne bom nikoli pozabila. V tem času se jih je nakopičilo že toliko, da po spominih vidim, da sem si nabrala že lepo število let. Presenečenje je že to, če te kak učenec ali učenka navsezgodaj posebej prijazno pozdravi, ti ponudi »žvečko«, ali pa ti prinese od doma baklavo, ali iz Indije kipec Budhe.

VIKICA HVALEC ZIBELNIK: Večkrat, vsako je bilo posebno. Še vedno se spomnim učenca, ki me je ob nekem dogodku potolažil. Stopil je do mene, me prijel za roko in rekel: »Tovarišica, saj ni tako hudo, kot vi mislite.«

ALENKA MOLK:

Presenečenj v treh desetletjih je bilo zelo veliko. Več prijetnih kot neprijetnih. Najbolj mi je zanimivo to, da me še vedno rišejo kot mlado, lepo dolgolasko v rožnatem krilu. Ob otrocih ostajaš mlad, ni kaj.

Kaj bi spremenili na naši šoli?

MILENA GRUBELNIK KAMENŠEK:

Ne vem, mogoče ti lažje povem, kaj me moti, na primer zamujanje k uram, bodisi to, da zaspiš ali pa se »zamudiš« kje na hodniku. To se mi ne zdi vljudno, čas vseh je treba spoštovati. Moti me tudi to, da se mnogi učenci premalo resno učijo, da znanja nimajo za vrednoto. Kako lepo je delati s tistimi, ki jih stvari zanimajo. Pa ne mislim le na šolsko znanje, tudi glasba, filmi, šport, branje, druženje, potovanja ... S takimi učenci je delo pravi užitek in od njih se tudi sama kar naprej kaj naučim, kar mi je v veliko veselje ...

VIKICA HVALEC ZIBELNIK: Trenutno nič. Vrnila bi več otroškosti, razigranosti in predvsem veselja.

ALENKA MOLK: Večjih sprememb ne bi uvajala. Pri svojih letih imam pri delu najraje osebno svobodo in pedagoški mir.

Kaj je tisto, kar vam je najbolj všeč na naši šoli?

MILENA GRUBELNIK KAMENŠEK:

Všeč mi je več stvari, mogoče najbolj neka pripadnost šoli, ki je mogoče zdaj ni več čutiti tako močno kot pred leti, a vendar, ko naši učenci začnejo obiskovati srednjo šolo, se zelo radi vračajo in prinašajo povratne informacije o znanju, učiteljih, novih sošolcih in kar pogosto se še kje dobimo, tudi čez leta. Všeč mi je tudi to, da mnogi učenci delajo raziskovalne naloge, tekmujejo na številnih področjih »športajo«, pišejo, plešejo, fotografirajo ...

VIKICA HVALEC ZIBELNIK: Da smo odprti in da imamo posluš za učence, starše, medsebojno sodelovanje in da z veseljem sprejemamo nove izzive.

ALENKA MOLK: Na naši šoli mi je najbolj všeč sodelovanje predmetne in razredne stopnje. Všeč mi je, da si med seboj prisluhnemo in pomagamo. Vesela sem, da

je pomočnica ravnatelja ga. Vesna Harej, najbolj deloven človek, kar jih poznam.

Se prejšnje generacije zelo razlikujejo od nas?

MILENA GRUBELNIK KAMENŠEK:

Mladistesivednonaneknačinpodobni. Imate podobne probleme odraščanja, se iščete, delate na samopodobi. Seveda se pozna, da živite v drugem času, manj se fizično družite in več časa preživite v virtualnem svetu, kar ni preveč dobro. Mislim, da si niste več tako blizu, čeprav ste ves čas lahko v »navezi«. Nekih ogromnih razlik ni, mogoče so se bolj kot otroci spremenili starši, ki postajajo vedno bolj zaščitniški in s tem povzročajo to, da so bile generacije izpred 10, 20 ali celo 30 let precej bolj samostojne in odgovorne.

VIKICA HVALEC ZIBELNIK: Da, bili so bolj vedoželjni, bolj so živeli z naravo, več je bilo medsebojnega druženja in pomoči. Včasih so imeli prijatelje med vrstniki, danes pa sta nadomestka za to mobitel in računalnik.

ALENKA MOLK: Sama ne opažam nobenih razlik. Meni se zdite sedanji mladi še lepši in bolj pametni.

Bi si ponovno izbrali ta poklic?

MILENA GRUBELNIK KAMENŠEK:

Čisto možno je, da bi bila ponovno učiteljica, čeprav me zadnja leta vedno bolj mika kako humanitarno delo ali pa delo z živalmi, recimo v kakšnem zavetišču.

VIKICA HVALEC ZIBELNIK: Vsekakor.

ALENKA MOLK: Seveda, ponovno bi si izbrala poklic, ki združuje delo z otroki. To delo me osrečuje in izpolnjuje.

ALDIJANA MEŠANOVIČ

ŠOLA NEKOČ

Osnovna šola Dravlje je bila ustanovljena 22. 12. leta 1980. Imenovala se je OŠ Milana Mravljeta, po mladem Draveljčanu, ki je namesto svojega brata kurirja hotel odnesti pošto partizanom na Toško čelo. V zasedi so ga ujeli in ubili. Šola se je preimenovala v OŠ Dravlje leta 1991 po osamosvojitvi Slovenije.

Takrat je bilo na šoli 875 učencev. Razdeljeni so bili na 31 oddelkov, 18 na razredni in 13 na predmetni stopnji. Pouk je potekal dvoizmensko. Tudi takrat je zjutraj pred poukom potekalo jutranje varstvo, v katerem je bilo 125 učencev. V podaljšanem bivanju pa je bil 201 učenec.

V začetku so se učenci učili na dveh šolah: na OŠ Valentina Vodnika in na OŠ Veljka

MILAN MRAVLJE

OŠ MILANA MRAVLJETA 1980

UČITELJSKI ZBOR 1980

Vlahoviča – danes OŠ Koseze. Šolanje je potekalo 8 let. Imeli so kar nekaj predmetov, ki jih danes več nimamo. Niso pa imeli izbirnih predmetov. Leta šolanja so razdelili na višjo in nižjo stopnjo, danes pa imamo tri triade. Poleg ocen, ki so jih dobili pri predmetih, so dobili tudi oceno iz vedenja. Učenci so se lahko udeležili tekmovanj, ni pa bilo še toliko raziskovalnih nalog, kot jih imamo danes.

Ko so otroci prišli v prvi razred, so postali pionirji. Sprejem med pionirje je bil 29. 11. Dobili so rdeče rutke in modre kapice. Imeli so tudi pionirsko zaprisego. Pri 14. letih oziroma v 7. razredu pa so bili sprejeti

v ZSMS (Zvezo socialistične mladine Slovenije).

V tistem času so na šolah imeli tudi tako imenovane "zelenе straže", kjer so skrbeli za čisto okolico šole. 25. maja je potekala štafeta mladosti, na rojstni dan Tita. Imeli so tudi akcije, ki so se imenovale NNNP (Nič nas ne sme presenetiti), kjer so skrbeli za varnost učencev. Učitelje in učiteljice so učenci klicali tovariši in tovarišice. Vsako leto so imeli menjavo učbenikov, starejši so svoje učbenike dali mlajšim. Dobili so tudi prvi električni pisalni stroj, kar je za šolo pomnilo velik napredek.

KATJA GORNIK

PIONIRSKA ZAOBLJUBA

Danes, ko postajam pionir,
dajem častno pionirsko besedo,
da se bom pridno učil in delal,
da bom spoštoval starše in starejše ljudi,
da bom zvest in iskren tovariš,
ki izpolnjuje dano besedo.

Da bom hodil po poti najboljših,
cenil slavno delo partizanov
in naprednih ljudi sveta,
ki želijo svobodo in mir.

Da bom ljubil svojo domovino,
vse njene bratske narode,
da bom gradil novo življenje
polno radosti in sreče.

RAVNATELJI

1980–1983	Anton Prančič	1996–2000	Zdravko Peternej
1983–1987	Anton Bregar	2000	Erna Čibej
1987–1995	Herman Janež		

POMOČNIKI

Silva Grabenšek, Jožica Osolnik, Jože Kuhar,
Vlado Korošec, Zdravko Peternej,
mag. Vanja Sorjan, Vesna Harej

ŠOLA DANES

ŠOLSKI KOLEKTIV 2010

V šoli je danes 347 učencev. Imamo 18 oddelkov in enoizmenski pouk.

Imamo tri triade: 1. je od 1. do 3. razreda, 2. je od 4. do 6. razreda in 3. od 7. do 9. razreda; v njej se štejejo točke za vpis v srednje šole.

Ob koncu šolanja imamo nacionalno preverjanje znanja.

Vsako leto imamo posebno prireditev, na kateri sprejmemo prvošolčke, ki dobijo tudi rumene rutke. Učenci smo organizirani v šolsko skupnost in v šolski parlament.

Danes kličemo učitelje gospa učiteljica in gospod učitelj in ne več tako kot v preteklosti.

Imamo tudi šolski sklad, kjer si lahko vsako leto sposodimo zastoj učbenike.

Šola je sodobno opremljena, imamo veliko računalnikov, skoraj v vsaki učilnici na predmetni stopnji je LCD projektor, v matematični učilnici pa imamo celo elektronsko tablo.

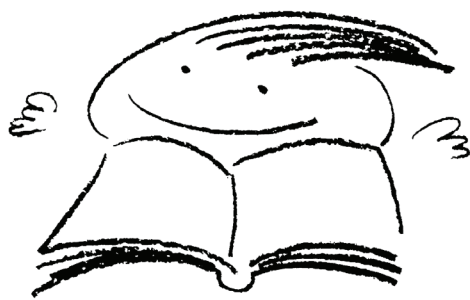
Mnogi predmeti so spremenili svoja imena, dobili smo nov predmet državljanska in domovinska vzgoja ter etika, v zadnji triadi pa imamo tudi obvezne izbirne predmete. Poleg tega imamo kulturne, tehniške, naravoslovne in športne dneve, šole v naravi in različne tabore.

V šoli potekajo različni projekti, kot so Eko šola kot način življenja, Evropska vas, Zdrava šola in Učinkovito branje. Sode-

lujemo v različnih humanitarnih akcijah. Udeležujemo se tekmovanj na različnih področjih in dosegamo odlične rezultate, prav tako sodelujemo pri raziskovalnih nalogah in na različnih natečajih.

Poskrbljeno je tudi za druženje in zabavo, saj imamo vsako leto Sončkov dan, novoletni sejem, predajo ključa, valeto, zaključno šolsko prireditev, skupne razredne ure, šolske plesse, pustno rajanje ...

GREGOR PEČAVER

oš Dravljje

KAKO NAM KAŽEJO ŠTEVILKE

Numerologija je veda, s katero lahko preračunavamo imena, priimke, rojstne datume in različne datume v števila. Verjamejo, da lahko na podlagi dobljenega števila napovemo usmeritev in delno napovemo prihodnost. Za preračunavanje se uporablja Kaldejska metoda.

Naša šola je svoja vrata prvič odprla 22. 12. 1980 in bo letos praznovala 30. obletnico. Ob tej priložnosti sem izračunal, kako kaže naši šoli v prihodnosti.

Potek izračuna:

22. 12. 1980

1. Najprej pretvoriš letnico rojstva v enomestno številko s prištevanjem posameznih števil:

$$1 + 9 + 8 + 0 = 18$$

2. Dvomestno število 18 najprej razstaviš.

$$1 + 8 = 9$$

3. Na enak način nato prišteješ še mesec in dan rojstva šole:

$$2 + 2 + 1 + 2 = 7$$

4. Obe števili sešteješ in dobiš življenjsko število šole:

$$9 + 7 = 16$$

5. Dobljeno število razstaviš po istem ključu kot prejšnja števila:

$$1 + 6 = 7$$

in dobimo življenjsko število šole 7.

7 predstavlja zakon prosvete (izobraževanja in kulture).

Simbolizira globoko željo po spoznanju in po univerzalni resnici. Raziskovanje, izumljanje novih stvari in spoznavanje samega sebe je glavna naloga številke 7. Rada išče svoj notranji glas in spiritualnost. Osredotoča se na globalno raven človeštva in se ne obremenjuje s posameznikom. Polna je znanja in ima velike psihične sposobnosti. Za našo šolo številka sedem pomeni, da stremlji k čim večjemu znanju, ki ga črpa iz različnih virov. Pri tem se opira na bogate izkušnje in intuicijo, le redko povpraša za kakšen nasvet. Izšolala naj bi osebe z izjemnimi intelektualnimi sposobnostmi, ki svoje delo vedno opravijo izvrstno, enako pa pričakujejo tudi od vseh ostalih.

Osebe s številko 7 so analitiki, individualisti, okultisti ali profesorji na fakultetah.

Barva: vijolična
Planet: Uran

JURE LESAR

KAJ VSE SE PRI NAS DOGAJA

PROJEKTI

EKO ŠOLA KOT NAČIN
ŽIVLJENJA

ZDRAVA ŠOLA

EVROPSKA VAS

HUMANITARNE AKCIJE

TABORI IN ŠOLE V NARAVI

ŠPORT

DNEVI DEJAVNOSTI

KULTURA

TURIZEM

DRUŽENJE IN ZABAVA

TEKMOVANJA IN RAZISKOVALNE NALOGE

OTROŠKI KOTIČEK

NAŠA ŠOLA

Naša šola je stara 30 let. Imenuje se OŠ Dravlje. Je zelo lepo opremljena in velika. Rad bi spremenil le garderobe. Je tudi EKO šola in v njej veljajo neka pravila in dolžnosti. Je zelo dobra šola, saj se v njej veliko naučimo. V razredih imamo veliko igrač, ki nam jih prinese Božiček. Najbolj sta mi všeč telovadnica in jedilnica. Imamo tudi zobozdravnico. Vsako leto imamo Sončkov dan. V šoli se zabavamo in smo prijatelji. Imam jo rad.

Marko Karan 4. a

MOJA ŠOLA

V Slovenijo sem prišel iz Makedonije. Sem v 2. razredu. Tukaj mi je lepo, igram se s prijatelji.

Mislim Ibushoski 2. a

NAŠA ŠOLA PRAZNUJE

To leto rojstni dan bo praznovala, 30 let se z nami je igrala. Zdaj pomagajmo ji mi, ker rojstni dan slavi.

Rina Mazreku, Ardita Mazrekaj, Nina Sevšek 5.b

MOJA ŠOLA

Osnovna šola Dravlje je bila zgrajena leta 1980 in letos praznuje 30 let. Takrat se je imenovala OŠ Milana Mravljeta, po partizanskem kurirčku NOB.

V šoli imamo veliko zanimivih prostorov, kot so knjižnica, telovadnica in učilnice. V šolskem okolišu imamo košarkaško in nogometno igrišče, igrala in veliko zelenico. Všeč mi je, ker je šola ekološko usmerjena.

Šola mi je zelo všeč in se rada v njej učim.

Tijana Gajanovič 4. b

MOJA PESEM O ŠOLI

Moja šola je odlična,
v njej super kuharji so,
z mano so vsi prijazni,
kakor v hotelu smo.

Zmeraj radi se učimo
in se pri glasbi pesmico
naučimo.
Zunaj lepo je igrišče,
lahko mu rečemo norišče.

Telovadnica ima veliko prostora,
v njej delamo veliko vaj.
Torej, če greš v šolo,
greš v raj.

Tjaša Fatur 5. b

MOJA ŠOLA

Moja šola je eko
in za zajtrk pijemo mleko.
V šoli se veselimo
in pridno učimo.

Včasih se igramo,
kdaj pa tudi čvekamo.
Ko nastopi pouk,
nam učitelji dajo poduk.

Čez leto pridno se učimo,
da dobre ocene dobimo.
In ko šola se konča,
najdem novega prijatelja.

Jan Mavec in Martin Hari 5. b

NAŠA MALA PRINCESKA LINA

Lina Kuduzović je učenka naše šole in obiskuje 3. razred. Slavna je postala, ko je v oddaji Slovenija ima talent premagala vse tekmovalce in si s svojim petjem prislužila 1. mesto. Pogovarjali sva se na šolskem igrišču, ko sem jo zmotila med igro s prijatelji. Postavila sem ji kar nekaj vprašanj, na katera mi je z veseljem odgovorila.

Ali ti je vse to snemanje, intervjuvanje, nastopanje in slikanje naporno?
Ne. Ni mi naporno.

Ali to pomeni, da v tem uživaš?
Ja, zelo uživam (ob tem se je veselo nasmejala).

Kot vidim, se dobro razumeš s svojimi sošolci. Ali se je njihov odnos do tebe kaj spremenil, ko si postala slavna?

(Pogledala je svoje sošolce) Ja ... imam več prijateljev, vendar se včasih tudi s kom skregam. (Njen sošolec je hitro pripomnil, da je veliko fantov sedaj zaljubljenih vanjo, Lina pa se je ob tem le nasmehnila.)

V mnogih člankih smo lahko prebrali, da imaš rada konje. Menda so ti enega ponija celo podarili. Kako mu je ime?

Ja, konje imam zelo rada. Prav

tako pa sem dobila tudi ponija, ki mu je ime Altej.

Kje pa ta poni sedaj prebiva? (Malo je pomislila) Zdi se mi, da je v Novem mestu ...

Ali si si iz nagrade, ki si jo dobila, že kaj kupila?

Hm ... ne vem.

Slišali smo, da snemaš svojo prvo pesem, ki naj bi ti jo napisal Jan Plestenjak. Ali je to res?

Hm ... ja, snemam svojo prvo pesem, ampak mi je ni napisal Jan Plestenjak.

Ali nam lahko zaupaš naslov te pesmi?

Naslova žal ne vem. (Zapela pa je odlomek pesmi.)

Nato sem jo še fotografirala, seveda s prijatelji, in brž so odhiteli nazaj v senco, kjer so se lovili.

EVA MEDLE RUPNIK

VROČE NOVICE

Učenec 7. b razreda, Žiga Željko, je na državnem tekmovanju iz logike osvojil prvo mesto.

Na Challenge turnirju v ritmični gimnastiki sta se odlično uvrstili Maša Bizjak in Eva Mrak. Maša je osvojila tri prva mesta, Eva pa je bila prav tako prva v programu A1.

Maša Bizjak je 16. 10. 2010 v Zadru, kjer je potekal mednarodni turnir "SIRENA CUP", katerega se je udeležilo 170 tekmovalk, s kolebnico osvojila bron.

Peter Lin Janežič je s svojo jadrnico osvojil 2. mesto na državnem prvenstvu v Portorožu, na mednarodnih tekmovanjih pa 2. mesto v Indiji, 1. mesto v Rovinju in 2. mesto v Izoli.

Maša Ponikvar je na svetovnem prvenstvu, ki je potekalo od 11.–13. 11. 2010 v Ukrajini, osvojila 1. mesto v kategoriji street duo ter tako postala svetovna prvakinja.

Matic Bizjak, plesalec Plesne šole Kazina in učenec OŠ Dravljice, je na evropskem prvenstvu v show dance-u, ki je od 28. do 31. oktobra 2010 potekalo v Pecs-u na Madžarskem, osvojil kar dva naslova evropskega prvaka. Na svetovnem prvenstvu 25. 11. pa je z veliko formacijo osvojil prvo mesto, solo pa je bil tretji na svetu.

IZDAJO ČASOPISA SO NAM OMOGOČILI

Mercator

PROMET MESEC

TUDI K NAM JE NOT PADU

Lado Bizovičar je slovenski televizijski voditelj in igralec. Skupaj z Anjo Križnik Tomažin je 5 let vodil oddajo Tistega lepega popoldneva. Igral je tudi v nekaterih gledaliških igrah, kot sta Fotr in 5moških.com, sedaj pa skupaj z Jurijem Zrncem vodi humoristično oddajo As ti tud' not padu!?, za katero sta prejela tri Viktorje.

V ponedeljek, 18. 10. 2010, nas je v šoli z obiskom počastil Lado Bizovičar, ki je bil včasih učenec naše šole.

Najprej se je ustavil v pisarni ravnateljice, kjer se je med drugim tudi slikal z bivšo učiteljico, gospo Silvo Grabenšek. Z nasmehom me je pozdravil, potem pa smo odšli pogledat po šoli, če se je kaj spremenilo.

Najprej smo se ustavili v tehnični učilnici, kjer naj bi bil včasih gospodinjski pouk. Povedal nam je, da oni niso imeli strojev kot mi, ampak so vse delali na roke. Pri tehničnem pouku se je vedno želel naučiti, kako se zamenja žarnico ali kakšnih praktičnih stvari. Ko je na polici zagledal naše ptičje hišice, se je spomnil, kako njemu njegova nikoli ni uspela. Odpravili smo se naprej po hodniku mimo gospodinjske učilnice, kjer je Lado na drugi strani hodnika potrkal na vrata zbornice in hitro zbežal. Vsi smo se mu iz srca nasmejali. V svetovalni službi je z veseljem pozdravil našo pedagoginjo, Jelko Šritof, h kateri je kot otrok zelo rad zahajal. Po pouku je velikokrat prišel k njej in sta se pogovarjala. Ko smo prišli v jedilnico, je pogledal kuharje in ugotovil, da se niso nič zamenjali. Dobil je tudi kovinsko šalico malinovca. To naj bi bil edini sok, ki so ga takrat pili v šoli. Vedno pa si je želel, da bi stopil na balkon nad odrom, vendar je bil vedno zaklenjen. Ko smo prišli do knjižnice, je bil presenečen, da ni več v kleti, ker je bila včasih tam, kjer je danes računalniška učilnica. Nato smo si ogledali garderobe, za katere pravi, da so še vedno take, kot so

bile včasih, copati ležijo povsod naokrog. V zgornjem nadstropju so mu učenci odprli prehod na balkon, vendar se je odločil, da bo samo pogledal, kako zgleda. Nato smo si ogledali zgornje nadstropje, vmes je pozdravil še nekaj učiteljic in ugotovil, da je likovna učilnica sedaj nekoliko lepše okrašena. Potem pa smo se usedli v učilnico slovenščine, kjer nam je zaupal, da mu je kot prostor v spominu najbolj ostala telovad... amm ... jedil..., a se preprosto ni mogel odločiti, prav tako ni mogel izbrati predmeta in učitelja, vendar je rekel, da si bomo dobre učitelje zapomnili za vse življenje in da so v osnovni šoli tisti, ki nas bodo največ naučili. Pri 13. je prav zaradi spodbude neke učiteljice sedel na vlak in se odpeljal v Budimpešto. Pravi pa tudi, da je obiskoval vse interesne dejavnosti, ki so obstajale. Matematiko, fiziko, pevski zbor ... vendar potem ni prihajal redno, zanimalo ga je pa vse. Bil je v dveh pevskih zborih in iz obeh so ga izključili. Iz enega, ker se je drl, iz drugega pa, ker je pretirano klepetal. Šola se od takrat ni bistveno spremenila, rekel je, da ne pogrša šolskih let, vendar ne bi imel nič proti, če bi šel še enkrat v šolske klopi.

Omenil je tudi, da je razbil steklo na hodniku, ko je sošolca porinil vanj (razpoka je še vedno vidna), v razredu slovenščine (takrat

angleščine) je s sekundnim lepilom prilepil sošolca na tla, da ga je moral hišnik izrezati s tal (tudi tu še vedno manjka kos linoleja). Spomnil se je tudi, ko je nekega učenca zaklenil v garderobo in je bil tam celo noč. Bil pa je tudi novinar pri šolskem časopisu. Njegovim prigodam je učiteljica dodala še to, da se spomni, ko je

ŠIPA JE ŠE VEDNO POČENA

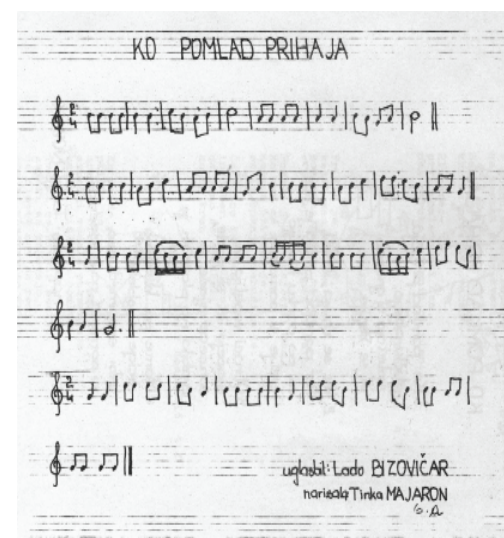
na valeti plesal rock'n'roll. Sam zase pravi, da je bil čuden otrok. V prvem razredu je vstal skoraj eno uro pred začetkom pouka, potem pa vedno kasneje. Ko je zagledal grafoskop v učilnici, nam je povedal, da si ga je vedno želel imeti in ravnateljica mu je enega obljubila. Potem je podelil tono avtogramov za oboževalke.

Ko je končno prišel do vrat, smo odšli v klet, kjer smo šli mimo računalniške učilnice. Spomnil se je, da so včasih učenci, ki so sodelovali v računalniškem krožku, nosili svoje računalnike v šolo in da so bile to velike škatle. Ko smo si ogledali telovadnico in

naše male nogometaše ter pozdravili učitelja, je bil zopet čas za avtogramne in slikanje z nekaterimi učenkami. Nato smo odšli proti zbornici, kjer se je Lado poslovil od nas in odšel na kavo.

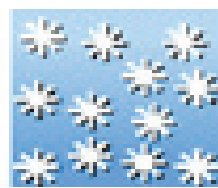
ŠE SKODELICA MALINOVCA

IZ ŠOLSKEGA GLASILA 1988

PETJA KOS

KAKO KAŽE VREME

VREME DANES: Zjutraj bo ponekod v nižinah megla, dokaj mrzlo bo, v popoldanskem času pa lahko pričakujemo sonce.

KAKO KAŽE: Vreme bo v bodoče spremenljivo, vendar lahko z gotovostjo trdimo, da bo na OŠ Dravlje v naslednjih 30 letih sijalo sonce.

BIOVREME: Danes bo vremenski vpliv ugoden, v jutranjih urah boste bolj zaspani, v popoldanskem času pa se vam obetajo prijetni trenutki v družbi. Udeležite se kakšne kulturne prireditve ali družabnega srečanja.

JAKA LEBAR

ČEMU SMO SE SMEJALI

Učiteljica je pri slovenščini spraševala učenca Lada Bizovičarja, katere so neosebne glagolske oblike. Našel je vse, le na glagolnik je pozabil. Učiteljica mu je hotela pomagati in mu je rekla: »Kaj je to Lado? Učenje ni trpljenje.« Lado je malo pomislil in nato odgovoril: »Učiteljica, to je navadna laž.«

Učenci predmetne stopnje so imeli orientacijski pohod. V navodilu je pisalo, da pri kapelici zavijejo levo. Učitelji so nato zagledali skupino učencev, ki so nekaj iskali po travi. Vprašali so jih, če kaj iščejo. Odgovorili so, da iščejo kapelico.

Pri uri zgodovine je učiteljica vprašala učenca, zakaj je umrl Aleksander Makedonski. Učenec ji je odgovoril, da je umrl zato, ker je preveč delal. Učiteljici ni bilo jasno od kod mu ta podatek. Pojasnil ji je, da v knjigi piše, da je umrl zaradi malarije.

HA, HA, HA,
HA, HA ...

NA DAN 22. 12.

22. december je 356. dan leta v gregorijanskem koledarju.

PRAZNIKI IN OBREDI:

V SFRJ se je ta dan praznoval kot dan JLA.

ZANIMIVI DOGODKI:

Bukarešta postane glavno mesto Romunije (1861).

Odstavljen je bil romunski diktator Nicolae Ceaușescu.

Izdana je bila skladba Na božično noč skupine Pop Design.

Lech Wałęsa je prisegel kot poljski predsednik.

ROJSTVA NEKATERIH POMEMBNIH OSEB:

Jean Baptiste Racine, italijanski filozof

Metod Mikuž, slovenski zgodovinar

Petra Majdič, slovenska smučarska tekačica

Antoku, japonski cesar

Giacomo Puccini, italijanski skladatelj

Herman Potočnik, slovenski raketni inženir, vizionar

TJAŠA BLAŽIČ

KAJ SI ŠE ŽELIMO

Starši in učitelji si najbolj želijo šolsko parkirišče.

Mi učenci predmetne stopnje si želimo večje garderobe ali garderobne omarice, ograjo za goli na nogometnem igrišču, semafor za zapisovanje rezultatov na športnih tekmah, urejeno tekaško stezo in več elektronskih tabel.

Učenci razredne stopnje pa si želijo večji peskovnik in več igral za plezanje.

Prav vsi pa si želimo, da bi bili učitelji in učiteljice še vedno tako super, kakor so bili do sedaj.

**LUKA KOSI PAJEK
PRIMOŽ PIRŠIČ**

